

P. C. Cast ir Kristin Cast

PRIKELTO I

nakties
namai

Alma littera

TREČIAS SKYRIUS

Zoja

Jau šimtąjį sykį pagalvojau, kokia pritrenkianti Sagichos sosto menė. Ji buvo senovės vampyrų karalienė, Didžioji galvų kapotoja, baisiai galinga ir apsupta asmeninių Karių, vadinamų Sargybiniais. Po galais, senovėje ji stėjo prieš Vampyrų aukščiausiąją tarybą ir nugalėjo, bet jos pilis nebuvo bjauri lyg turistinis žygis į viduramžius, ir dar su išviete kieme (fe). Sagichos pilis buvo tvirtovė, bet, kaip sakoma čia, Škotijoje, neprasta. Dievaži vaizdas pro bet kurį langą į jūrą, ypač iš sosto menės, toks neįtikimas, kad, atrodo, jog žiūri raiškųj televizorių.

– Kaip čia gražu.

Gerai, kalbėtis su savim, kai beveik *išprotėjau* Anapusiniame pasaulyje – galbūt ir nėra labai jau puiki mintis. Atsidusau ir gūžtelėjau pečiais.

– Nesvarbu. Nalos čia nėra, Starkas vis miega, Afroditė užsiėmusi su Darijumi, nenoriu nė įsivaizduoti kuo, o Sagicha burtininkauja arba spardo subines su Šoru, treniruodamiesi būti superdidvyriais, tad man nieko daugiau nelieka, kaip tik kalbėtis su savim.

– Aš tiesiog tikrinau elektroninį paštą – nei būriau, nei spardžiau subines.

Tikriausiai turėjau krūptelėti. Na, karalienė, regis, išdygo greta manęs iš po žemių, bet turbūt nuo tada, kai sudužau ir išprotėjau

Anapusiniame pasaulyje, šiurpulus pakenčiu daug ramiau negu kiti. Be to, su šita vampyrų karaliene mane siejo keistas ryšys. Aha, labai ja žavėjauisi, ji buvo pašėlusiai galinga, tačiau per tas savaites, kurias praleidome čia grįžę su Starku, ji visur mane lydėjo. Kol Afroditė ir Darijus bjauriai laižėsi ir vaikštinėjo pajūriu susikabinę už rankučių, o Starkas vis kirmijo, mudvi su Sagicha laiką leidome sykiu. Kartais kalbėdavomės, kartais ne. Seniai nusprendžiau, kad ji – kiečiausia mano pažįstama moteris iš visų vampyrų ir žmonių.

– Juokauji? Tu senovės karių karalienė, gyvenanti salos pilyje, kur niekas negali pakliūti be tavo leidimo, *tikrini elektroninį pašta?* Man tai skamba kaip burtai.

Sagicha nusikvatojo.

– Mokslas dažnai atrodo paslaptingesnis už kerus, bent man visada taip dingojosi. Svarsčiau, kodėl dienos šviesoje tavo Sargybinis toks bejėgis.

– Ne tik Starkas. Na, pastaruoju metu jam sunkiau, na, nes jis sužeistas, – nutilau, veldama žodžius ir nenorėdama prisipažinti, kaip skaudu matyti savo Karį ir Sargybinį tokį bejėgį. – Paprastai dieną Starkas nemiega, nors ir nepakenčia tiesioginės saulės šviesos. Visiems raudoniesiems vampyrams ir jaunikliams tas pat. Saulė juos priveikia.

– Na, jaunoji karaliene, galimas daiktas, kad dieną neįstengiantis tavęs apginti Sargybinis bus didelis trūkumas.

Patraukiau pečiais, nors nuo Sagichos žodžių mano nugara lyg bloga nuojauta nubėgo šiurpas.

– Aha, na, pastaruoju metu pramokau pati apsiginti. Kelias valandas per dieną išgyvensiu ir viena, – atsakiau taip kandžiai, kad net pati nustebau.

Sagicha pažvelgė į mane žaliai gintarinėmis akimis.

– Žiūrėk, kad dėl to širdis neužkietėtų.

– Dėl ko?

– Nuo Tamsos ir kovos su ja.

– O kaip kovoti minkšta širdimi? – prisiminiau, kaip prismeigiau Kaloną prie Anapusinio pasaulio arenos krašto jo paties ietimi, ir man net paširdžius sugniaužė.

Karalienė papurtė galvą, blėstančioje dienos šviesoje žybtelėjo sidabrinių plaukų sruoga, ji suspindo lyg cinamonas, sumišęs su auksu.

– Ne, tam reikia stiprybės. Ir išminties. Turi pažinoti save ir pasitikėti tik tais, kurie to verti. Jei leisi kovai prieš Tamsą sukietinti širdį, nieko nebepastebėsi.

Nusigrėžiau ir pažvelgiau į pilkšvai mėlynus vandenį, supančius Skajaus salą. Vandenynan leidosi saulė, temstantį dangų nušviesdama švelniais rožiniais ir koralų spalvos atspindžiais. Buvo gražu, ramu ir visiškai įprasta. Čia stovint buvo sunku įsivaizduoti, kad visame pasaulyje tvyro blogis, Tamsa ir mirtis.

Tačiau Tamsa tvyro, tikriausiai daugybę kartų tirštesnė. Kalona manęs nenužudė, ir dėl to labai labai pasius Neferetė.

Vien nuo minties, kad man teks tvarkytis su ja, Kalona ir visomis bjauriomis nesąmonėmis, kurių jie nuolat prikrečia, apėmė klaikus nuovargis.

Nusigrėžiau nuo lango, pasiražiau ir pažvelgiau į Sagichą.

– O jei aš nebenoriu kovoti? Jei noriu pasilikti čia bent kurį laiką? Starkas negaluoja. Jam reikia pailsėti ir pasveikti. Jau nusiunčiau Aukščiausiajai tarybai žinią apie Kaloną. Pranešiau, kad jis nužudė Hitą, o paskui puolė mane, ir kad Neferetė į tai įsivėlus, kad ji stojo Tamsos pusėn. Tegu Aukščiausioji taryba tvarkosi su Neferete. Po galais, tegu *suaugusieji* kabina tą blogio košę, kurios ji vis priverda.

Sagicha tylėjo, tad atsikvėpiau ir paisčiau toliau:

– Aš vaikas. Man septyniolika. Ką tik suėjo. Man visai nesiseka geometrija. Ispanų kalba neįkertama. Dar neturiu balso teisės.

Kovoti su blogiu – ne mano pareiga, mano pareiga – baigti mokyklą ir, tikėkimės, Persimainyti. Mano siela sudužo, mano vaikas žuvo. Negi negausiu atsikvėpti? Net trumpai?

Didžiausiai mano nuostabai, Sagicha nusišypsojo ir atsakė:

– Taip, Zoja, turbūt gausi.

– Tai leidi man pasilikti čia?

– Kiek tik nori. Žinau, ką reiškia, kai rodosi, kad pasaulis kėsinaši tave prislėgti. Į salą, kaip sakei, pasaulis gali įeiti tik man leidus – o aš dažniausiai įsakau jam čia nelįsti.

– O kaip kova su Tamsa, blogiu ir panašiai?

– Palauks tavęs grįžtant.

– Oho. Rimtai?

– Rimtai. Pasilik mano saloje, kol tavo siela tikrai pailsės ir atsigaus, o sąžinė lieps grįžti į savo pasaulį ir tenykštį gyvenimą.

Nekreipiau dėmesio į nežymų priekaištą – žodį *sąžinė*.

– Ir Starkas gali pasilikti?

– Žinoma. Sargybinis turi būti šalia karalienės.

– Beje, – skubiai paklausiau, patenkinta, kad neberekės kalbėtis apie sąžinę ir kovą su blogiu, – ar seniai Šoras yra tavo Sargybinis?

Karalienė pažvelgė švelniau, šypsena pasidarė meilesnė, šiltesnė, dar gražesnė.

– Šoras davė man Sargybinio priesaiką daugiau kaip prieš penkis šimtus metų.

– Nieko sau! Penkis šimtus metų? O kiek jums metų?

Sagicha nusijuokė.

– Gal po tam tikro laiko amžius nebesvarbu?

– Ir nemandagu merginos klaust, kiek anai metų.

Net jei Šoras nieko nebūtų pasakęs, būčiau supratusi, kad jis atėjo. Jam pasirodžius Sagichos veidas persimainydavo. Lyg spustelėjus jungiklį, karalienė nušvisdavo. Žiūrėdamas į Sagichą ir pats Šoras nebeatrodydavo toks paniuręs, užgrūdintas kovų galiūnas.

Karalienė nusijuokė ir palietė Sargybinio ranką taip meiliai, kad nejučia ėmiau svajoti, jog ir mudu su Starku kada nors bent iš tolo jausimės taip kaip jie. O jei jis mane po penkių šimtų metų dar vadins mergina, tai irgi bus šaunu.

Hitas būtų vadinęs mane mergina. Na, greičiau mergaite. Arba galbūt tiesiog Zo – amžinai tik jo Zo.

Bet Hitas miręs, jo nebėra, jis daugiau niekada niekaip manęs nevadins.

– Jis tavęs laukia, jaunoji karaliene.

Nustebusi pažvelgiau į Šorą.

– Hitas?

Karys žiūrėjo išmintingai ir supratingai – jo balsas skambėjo švelniai.

– Taip, Hitas tikriausiai tavęs laukia kur nors ateityje, bet aš kalbėjau apie tavo Sargybinį.

– Starkas! Kaip gerai, kad jis nubudo.

Jaučiausi prasikaltusi. Niekaip negalėjau nuvyti minčių apie Hitą. Jis buvo mano gyvenime nuo devynerių, o mirė vos prieš kelias savaites. Nusipurčiau, skubiai nusilenkiau Sagichai ir žengiau prie durų.

– Jis ne jūsų kambaryje, – pasakė Šoras. – Vaikinas prie giraitės. Prašė ten ateiti.

– Jis lauke? – nustebusi stabtelėjau. Grįžęs iš Anapusinio pasaulio, Starkas buvo toks nusilpęs ir išsekęs, kad tik valgė, miegojo ir žaidė su Šoru kompiuteriu, o tai, tiesą sakant, atrodė labai keistai – lyg gimnazijos, „Narsiosios širdies“ ir *Call of Duty* mišinys.

– Taigis, panelė baigė čiustytis ir dabar vėl elgiasi kaip tikras Sargybinis.

Įsisprendžiau kumščiu į šoną ir prisimerkusi pažvelgiau į senąjį Karį.

– Jis vos nežuvo. Tu jį visą supjaustei. Jis pakliuvo į Anapusinį pasaulį. O tu dar šaipaisi. Siaubas.

– Na, jis *iš tikrujų* juk nemirė, ką?

Nusivaipiau.

– Sakei, jis giraitėje?

– Taip.

– Puiku.

Skubant pro duris, mane pasivijo Sagichos balsas.

– Pasiimk tą gražųjį šaliką, kur nusipirkai kaime. Vakaras šaltas.

Pagalvojau, kad Sagicha keistai šneka. Na taip, Skajuje šalta (ir dažniausiai šlapia), bet jaunikliai ir vampyrai nejaučia orų permainų taip kaip žmonės. Bet nesvarbu. Jei karių karalienė liepia ką nors daryti, verčiau jos klausyti. Todėl pasukau į didelį kambarį, kuriame apsistojome kartu su Starku, ir nuo lovos su baldakimu atkaltės pastvėriau kreminio kašmyro, atausto aukso gijomis, šaliką. Sodriai raudonų lovos užuolaidų fone jis turbūt atrodė gražiau negu ant mano kaklo.

Akimirką stabtelėjau ir pažvelgiau į lovą, ja pastarąsias kelias savaites dalijomės su Starku. Susirangydavau greta, paimdavau jį už rankos ir padėdavau galvą ant peties, žiūrėdama, kaip jis miega. Tik tiek. Starkas nė nemėgino graibytis.

Velnias! Jis sunkiai sužeistas!

Mintyse krūptelėjau, skaičiuodama, kiek sykių Starkas nukentėjo dėl manęs: jo vos nenužudė strėlė, nes užstojo mane nuo šūvio; jam teko leistis supjaustomam, paskui sunaikinti dalį savęs, kad pakliūtų pas mane į Anapusinį pasaulį; jį mirtinai sužalojo Kalona, nes manė, jog tai vienintelis būdas pasiekti mano sielos duženas.

Bet ir aš jį išgelbėjau, priminiau sau. Starkas numatė teisingai – išvydusi, kaip Kalona jį maitoja, prisiverčiau susiimti, o Niktė už tai liepė Kalonai įpūsti į Starko kūną šlakelį nemirtingumo, kad sugrąžintų jam gyvybę ir sumokėtų skolą už Hito nužudymą.

Ėjau per puošnią pilį, linkčiodama Kariams – šie pagarbiai man lankstėsi – ir galvojau apie Starką, genama tokių minčių ne-

jučia paspartinau žingsnį. Ką jis sau mano, išlėkdamas lauk po tokių išgyvenimų?

Po galais, nežinau, ką Starkas sau mano. Mums grįžus pasikeitė.

Na, žinoma, pasikeitė, griežtai sudraudžiau save, pasijutau bjauri ir nedėkinga. Mano Karys nukeliavo į Anapusinį pasaulį, mirė, buvo prikeltas nemirtingojo, o paskui partemptas į nusilpusį ir sužalotą kūną.

Bet anksčiau. Anksčiau, prieš grįžtant į tikrąjį pasaulį, tarp mūsų kažkas nutiko. Kažkas tarp mūsų pasikeitė. Bent man taip atrodė. Anapusiniame pasaulyje mūsų ryšys buvo neįtikimai glaudus. Nemoku apsaityti, kaip jaučiausi, kai Starkas gėrė mano kraują. Tai buvo *daugiau* negu seksas. Aha, buvo gera. Labai *labai* gera. Jis nuo to pasveiko, sustiprėjo. Nežinia kaip sugijo ir mano sudužusi siela – vėl atsirado tatuiruotės.

Šitaip susiliejęsi su Starku įstengiau pakelti Hito netektį.

Tai kodėl man taip baisiai liūdna? Kas yra?

Velnias. Nežinau.

Mama žinotų. Prisiminusi mamą, netikėtai pajutau siaubingą vienatvę. Aha, ji pasikiaulino ir vietoj manęs pasirinko naująjį vyrą, bet ji vis tiek mano mama. *Pasiilgau jos*, pripažino tylus balselis galvoje. Papurčiau galvą. Ne. „Mamą“ aš dar turiu. Močiutė man – net daugiau negu mama.

– Pasiilgau močiutės.

O tuomet, žinoma, pasijutau kalta, nes grįžusi jai nė nepaskambinau. Gerai, aišku, žinojau, kad močiutė pajus, jog mano siela grįžo, kad man saugu. Ji turi nepaprastai stiprią nuojautą, ypač dėl manęs. Bet vis tiek derėjo paskambinti.

Labai nusivylusi savimi ir liūdna prikandau lūpą ir apsvyniojau kaklą kažmyro šaliku, ranka suėmusi galus nuėjau tiltu per griovį taršoma šalto vėjo. Kariai žiebė deglus, ir aš pasisveikinau su tais, kurie man nusilenkė. Stengiausi nežiūrėti į kraupias

kaukoles, pamautas ant kuolų. Rimtai. Kaukoles. Tikrų numirėlių. Na, jos buvo senos, susitraukusios ir beveik be mėsos, bet vis tiek šlykščios.

Nugrėžusi nuo jų akis, patraukiau grįstu taku per pelkę, supančią pilį iš sausumos pusės. Kai priėjau siaurą kelią, pasukau kairėn. Šventoji giraitė prasidėjo visai netoli pilies ir driekėsi, regis, be galo kitoje kelio pusėje. Kur ji yra, žinojau ne todėl, kad būčiau prisiminusi, nors lyg lavonas buvau atnešta per ją pas Sagichą. Žinojau kur ji todėl, kad pastarąsias kelias savaites, Starkui sveikstant, pajutau giraitės trauką. Kai nebūdavau pas karalienę, nebendraudavau su Afrodite, neslaugydavau Starko, ilgai vaikštinėdavau joje.

Ji man priminė Anapusinį pasaulį, ir tai, kad šis prisiminimas mane ir guodė, ir kėlė šurpą, rodėsi baisu.

Tačiau vis tiek lankiausi Šventojoje giraitėje arba, anot Šoro, Krive, bet visada ten eidavau dieną. Po saulėlydžio ar naktį – niekada.

Žingsniavau keliu. Pakelėse švietė deglai. Nuo jų giraitės pakraštyje krito mirgantys šešėliai, o šviesos pakako įžiūrėti stebuklingą apsamanojusį pasaulį tarp šimtamečių medžių. Be saulės, šakas paverčiančios gyvu baldakimu, viskas atrodė kitaip. Nepažįstama, ir man nudilgė odą, lyg juslės būtų itin paaštrėjusios.

Akys vis kryo į šešėlius giraitėje. Ar jie juodesni, negu turėtų būti? Ar juose tūno *blogis*? Pašiurpau ir akies krašteliumi pastebėjau toliau ant kelio judant pavidalą. Širdis suspurdo krūtinėje, ir aš žvelgiau į priekį, beveik tikėdamasi išvysti sparnus ir šaltį, blogį ir beprotybę...

Bet išvydau kitką.

Priešais du medžius, šakomis susipynusius į vieną, stovėjo Starkas. Susivijusias medžių šakas puošė suraišiotos audinio juostelės – vienos ryškiaspalvės, kitos nudrengtos, nublukusios ir su-

plyšusios. Tai buvo gyvas atitikmuo karančio medžio, augančio priešais Niktės giraitę Anapusiniame pasaulyje, bet šis buvo ne ką mažiau įspūdingas. Tuo labiau kad į jo šakas žvelgiantis vaikinai vilkėjo žemės spalvų MakUalių pleką, persimetęs jį Karių papročiu, su dirku, kapšeliu ir visokiausiais mielais kniedytos odos *accoutrements* (kaip pasakytų Damienas).

Spoksojau į jį, lyg šimtą metų būčiau nemačiusi. Starkas atrodė stiprus, sveikas ir pasakiškai gražus. Išsiblaškiusi užsigalvojau, ką škotų vaikinai dėvi ir ko *nedėvi* po tais savo kiltais, o jis atsigręžė į mane.

Jo akys nušvito šypsena.

– Aš beveik girdžiu tavo mintis.

Mano skruostai tučtuojau nukaito – nuo Starko nenuslėpsi savo jausmų.

– Nevalia klausytis, jei man negresia pavojus.

Jis išdidžiai išsiviepė, akyse suspindo išdykusios kibirkštėlės.

– Tai negalvok taip garsiai. Bet tu sakai tiesą. Nereikėjo klausytis, nes iš tavęs pajutau visai ką kita, ne pavojų.

– Gudragalvis, – pasakiau, bet nesusitvardžiau jam nenusišypsojusi.

– Taip, gudragalvis, bet visas tavo.

Kai priėjau, Starkas ištiesė man ranką, ir mūsų pirštai susipynė. Jo prisilietimas buvo šiltas – ranka stipri ir tvirta. Stovėdama taip arti, mačiau ratilus po akimis, bet Starkas nebebuvo toks mirtinai išblyškęs kaip anksčiau.

– Tu pasveikai!

– Aha, ilgai užtruko; miegojau prastai – nepailsėdavau kaip visada, bet šiandien lyg kas mygtuką paspaudė, ir aš pagaliau atsigavau.

– Džiaugiuosi. Aš taip dėl tavęs jaudinausi, – suvokusi, kad iš tikrųjų labai jaudinausi, tuojau leptelėjau: – Be to, pasiilgau tavęs.

Jis spustelėjo man ranką ir prisitraukė arčiau. Noras šaipytis išgaravo.

– Žinau. Atrodei nutolusi ir išsigandusi. Kodėl?

Žiojau si atsakyti, kad ne – kad tiesiog leidau jam pagyti, bet iš burnos išsprūdo nuoširdesni žodžiai.

– Tu per mane daug prisikentėjai.

– Ne per *tave*, Z. Aš prisikentėjau todėl, kad tokia yra Tamsa, – ji stengiasi sunaikinti trokštančius Šviesos.

– Aha, galėtų ta Tamsa kurį laiką užkabinėti ką nors kita, o tau duoti pailsėti.

Starkas stumtelėjo mane petimi.

– Juk žinojau, kur veliuosi, kai tau prisiečiau. Andai dėl to nesijaudinau – nesijaudinu ir dabar – ir net po penkiasdešimties metų nesijaudinsiu. Be to, Z., sakydama, jog Tamsa mane „užkabinėja“, menkini mano kaip Sargybinio vyriškumą.

– Klausyk, aš rimtai. Klausi, kas man yra, na, aš jaudinausi, kad šįsyk nebūtum sužeistas per daug sunkiai, – sudvejojau, nes staiga viską supratęs net ašaros ištryško. – Taip sunkiai, kad nebe-
pasveiktum. O tada ir mane būtum palikęs.

Tarp mudviejų taip aiškiai atsistojo Hitas, kad beveik tikėjausi, jog jis išlįs iš giraitės ir tars: *Sveikutė, Zo. Neverk. Kai verki, baisesiai apsisnarglėji*. O nuo tokios minties man, žinoma, pasidarė dar sunkiau neapsibliauti.

– Paklausk, Zoja. Aš tavo Sargybinis. Tu mano karalienė; tai daugiau negu Vyriausioji kunigė, tad mūsų ryšys dar stipresnis už paprastą Kario priesaiką.

Tankiai sumirkčiojau.

– Tai gerai, nes atrodo, kad visokios blogybės vis stengiasi atplėšti mane nuo visų, kuriuos myliu.

– Manęs niekas niekada neatims iš tavęs, Z. Aš taip prisiečiau, – Starkas nusišypsojo taip plačiai, su tokiu pasitikėjimu ir

meile akyse, kad man net kvapą užgniaužė. – Niekada manęs neatsikratysi, *mo bann ri*.

– Gerai, – tyliai atsakiau ir padėjau galvą jam ant peties, o jis apglėbė mane. – Jau pavargau nuo visų tų išsiskyrimų.

Starkas pabučiavo man kaktą ir sumurmėjo:

– Aha, ir aš.

– Tiesą sakant, tiesiog pavargau. Ir tiek. Man irgi reikia atsigauti, – pakėliau į jį akis. – Ar tu nieko prieš, jei mudu pasiliksimė čia? Aš... tiesiog nenoriu išvykti ir grįžti į... į... – sudvejojau, nerasdama tinkamų žodžių jausmams apibūdinti.

– Į viską – gera ir bloga. Suprantu, – atsakė mano Sargybinis. – O Sagicha leidžia?

– Ji sakė, kad galim pasilikti tiek, kiek leis mano sąžinė, – atsakiau ir kreivokai šyptelėjau. – O dabar sąžinė man tikrai leidžia.

– Na, ir gerai. Aš visai neskubu atgal pas Neferetę ir jos cirkus, kurie tikriausiai mūsų laukia.

– Tai mudu čia dar pabūsim?

Starkas apkabino mane.

– Pabūsim tiek, kiek tu pasakysi.

Užsimerkiau ir prigludau prie Starko, lyg nuo pečių būtų nukritusi sunki našta. Jis paklausė:

– Klausyk, ar galiu tavęs kai ko paprašyti?

Tučiuojau nedvejodama atsakiau:

– Žinoma, ko tik nori.

Pajutau, kaip jis kikena.

– Išgirdus tokį atsakymą man norisi prašyti kitko, negu galvoju.

– Ne *ta* prasme ko tik nori, – kumštelėjau Starką, nors mane užliejo didžiulis palengvėjimas, kad jis vėl elgiasi įprastai.

– Ne? – jis pažvelgė man į lūpas ir staiga pasirodė ne toks pašaipus, o greičiau alkanas – nuo tokio žvilgsnio net suvirpėjau.

Paskui jis pasilenkė ir pabučiavo mane, karštai ir ilgai, ir man visiškai užgniaužė kvapą. – Tikrai ne *ta* prasme ko tik noriu? – paklausė tylesniu ir kimesniu balsu.

– Ne. Taip.

Starkas išsišiepė.

– Tai ne ar taip?

– Nežinau. Kai šitaip mane bučiuoji, negaliu galvoti, – tiesiai šviesiai prisipažinau.

– Tuomet teks dažniau šitaip tave bučiuoti, – atsakė jis.

– Gerai, – pasakiau svaigstančia galva ir keistai linkstančiais keliais.

– Gerai, – pakartojo jis. – Bet vėliau. Dabar parodysiu tau, koks stiprus esu Sargybinis, ir užduosiu klausimą, kurį ir norėjau užduoti, – jis kyštelėjo ranką į odinį kapšelių, kabantį įstrižai ant liemens, ir ištraukė ilgą, siaurą MakUalių pledo atraižą, iškėlė taip, kad švelniai pleventų vėjelyje. – Zoja Redbird, ar sutiktum surišti savo ateities svajones ir troškimus kartu su manaisiais į mazgą ant karančio medžio?

Dvejojau tik sekundę, kol pajutau veriantį skausmą netekus Hito, netekus ateities gijos, – tada mirktelėjau tvardydama ašaras ir atsakiau savo Kariui Sargybiniui:

– Taip, Starkai, surišiu savo ateities svajones ir troškimus su tavaisiais.